

[Ministeren for offentlige arbejder]

Vi har en aftale, og vi har opprioriteret aftalen for så vidt angår motorvejen, det skal være færdigt, og vi har oven i købet opprioriteret de nørrejske veje til glæde for hr. Risgaard Knudsen. Jeg tror oven i købet, det ligger på en andenplads, i modsætning til dengang hr. Risgaard Knudsen selv var trafikminister, hvor det var lidt lavere placeret. Jeg håber, det glæder, at det er på plads.

Jeg kan ikke komme min besvarelse nærmere til fru Elisabeth Bruun Olesen, end at jeg noterer mig, hvad hr. Bilgrav-Nielsen har sagt, at man ikke bare kan sige ja til alting. Man kan ikke bare sige ja til, at nu vil man give penge til det ene, og nu vil man give penge til det andet. Man må prioritere, sådan må jeg forstå hr. Bilgrav-Nielsens indlæg.

Det er også et svar til hr. J. K. Hansen, som ville have mig til at gå lidt længere. Hr. J. K. Hansen ved jo godt, at man ikke kan binde sig mange år ud i fremtiden til nogle faste punkter; der vil altid være en vis usikkerhedsmargin. Det manglede så sandelig bare; sådan vil det altid være.

Bebrejdelser om, at der er tale om foreløbige tal: jeg havde nær sagt, at det giver i og for sig sig selv; jeg kan ikke komme den side af sagen nærmere.

Vi har naturligvis en aftale, hr. Bilgrav-Nielsen, og den står selvfølgelig ved magt. Det manglede da bare. Vi har indgået en aftale om finansloven for 1987, og den står selvfølgelig ved magt. Jeg er fuld af fortrosthed til og overbevisning om, at vi også vil nå frem til en aftale for så vidt angår finansloven for det kommende år, når nu vælgerne har genvalgt regeringen.

Hr. J. K. Hansen og andre, bl.a. hr. Jimmy Stahr, er inde på koncessionen. Det er åbenbart noget, der skal gøres til det helt store nummer i forbindelse med den trafikpolitiske redegørelse, og det har jeg bestemt ikke noget imod. Jeg skal bare sige, at der er et flertal, så vidt jeg har kunnet notere mig det, der ønskes, at man kommer, som hr. Bilgrav-Nielsen udtrykte det, lidt videre end det, der ligger.

Jeg synes, det er en rigtig måde at gribe tingene an på, at man giver sig den fornødne tid til at drøfte det. Man skal ikke, bare fordi andre parlamenter vedtager en koncession, sige, at så gør vi det også, pr. automatik. Det skal fortsat afgøres i det danske Folketing, hvordan trafikpolitikken skal være. Jeg må

da håbe og tro, at hr. J. K. Hansen er beroliget efter de indlæg, han netop har hørt. Der er lyse udsigter.

Jeg kan sige til hr. Jimmy Stahr, at hvad jeg sagde på mødet, var, at jeg undrede mig lidt over, at man umiddelbart kunne tage stilling til et forslag, som var meget løst – det kunne jeg godt have tænkt mig at vurdere lidt nærmere – at man, når koncernechef Jan Carlzon møder op i Trafikministeriet og efter et ganske kort indlæg tilkendegiver nogle løse tanker om et kommende Comair, der stort set skal svare til det kendte Danair, hen over bordet kan sige ja til det. Hvis jeg havde gjort det, kunne jeg selvfølgelig bringe mig selv i nogle voldsomme vanskeligheder, hvad jeg bestemt ikke har lyst til. Det manglede bare. Sådan forhandler man ikke, og man siger ikke bare ja.

Det undrer mig, at man var i stand til at gøre det, men man var i stand til at sige, at det syntes man var godt. Det er tegn på, at de formentlig er mere effektive og har mere overblik end min ringhed, og jeg skal kun beklage, at det måske forholder sig sådan, men jeg løber bare ikke ud og siger ja, fordi nogle ønsker, at jeg skal sige ja. Jeg vil have lov til at vurdere tingene ganske grundigt, inden jeg går videre med det. Det har selvfølgelig efterfølgende fundet sted, og nu går vi videre med de undersøgelser, embedsmændene går i gang på et par møder, og derefter vil vi naturligvis også over for Folketingets trafikudvalg og andre meddele resultaterne.

Så skylder jeg hr. Dohrmann et svar – eller rettere sagt: jeg skylder ikke hr. Dohrmann et svar, for det manglede da bare. Hr. Dohrmann spørger, om jeg herfra i dag vil erklære, at Tower Air-Tjæreborg får svar. Det ville jo være en uforskammethed over for ansøgeren, om man gav hr. Dohrmann svaret. Det siger sig selv, at den, der først skal have besked, når en sag er færdigbehandlet i ministeriet – sagen behandles jo stadig væk – er ansøgeren, og så må hr. Dohrmann finde sig i, at han kommer i anden række i den forbindelse.

Til hr. Dohrmann skal jeg gøre et par bemærkninger mere, selv om jeg havde lovet ikke at gøre det, men når jeg nu bliver presset til det, så gør jeg det.

Hr. Dohrmann sagde om indenrigslufthaven, at det er en overflødig bygning, og at man kan spare 100 mill. kr. Jeg forstår sim-